

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla dr. Szabó Ilona ügyvéd által képviselt **I. r. és II. r. felpereseknek** Horváthné dr. Molnár Livia jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen **illeték visszatérítése és kártérítés** iránt indított perében a Zala Megyei Bíróság 2008. szeptember 12-én kelt 1.P.20.211/2008/14. számú ítéletével szemben, az alperes által 23. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán, valamint ugyanezen perben a Zala Megyei Bíróság 2008. október 16-án kelt 1.P.20.211/2008/24. számú kiegészítő ítéletével szemben a felperesek által 29. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán - a Pf.III.20.471/2008/2. szám alatt indult és ide egyesített ügyben - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit részben és akként változtatja meg, hogy az alperes által az I. r. felperesnek fizetendő marasztalási összeget 29.452,- (Huszonkilencezer-négyszázötvenkettő) Ft-ra leszállítja, ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezéseit akként változtatja meg, hogy a felperesek 15 napon belül az alperesnek fejenként 5.000,- (Ötezer) Ft elsőfokú perköltséget, az államnak felhívásra fejenként 5.700,- (Ötezer-hétszáz) Ft le nem rótt kereseti illetéket kötelesek megfizetni.

Az ítéltábla a megyei bíróság kiegészítő ítéletét helybenhagyja.

A felperesek egyetemlegesen kötelesek megfizetni az alperesnek 15 napon belül 4.000,- (Négyezer) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig felhívásra 11.200,- (Tizenegyezer-kettőszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A további 2.800,- (Kettőezer-nyolcszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesek keresetüket arra alapították, hogy a személyenként 75.000,- Ft-os nagyságú illetéktartozásuk végrehajtása során az alperes jogelődje, az illetékhivatal jogszabálysértően eljárva a tartozást és járulékait meghaladó összeget tiltatott le jövedelmükből. Az I. r. felperes mindösszesen 91.837,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest, mely 29.452,- Ft túlfizetett összegből és az azt terhelő 6.000,- Ft-os végrehajtási költségből, továbbá az illetékhivatal, a végrehajtó és a bíróság előtti ügyintézésrel kapcsolatosan felmerült 56.385,- Ft kiadásából állt.

A II. r. felperes a tőle levont 33.690,- Ft végrehajtói költség, továbbá az ügyintézés kapcsán felmerült 65.141,- Ft-os kára, mindösszesen tehát 98.831,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes elismerte, hogy 29.452,- Ft tartozatlan fizetésre került sor az I. r. felperes részéről, melyet korábban visszautalt, azonban az I. r. felperes azt nem vette át. Arra hivatkozással kérte elsődlegesen a felperesek keresetének elutasítását, hogy a 2006. évi LXI. tv. 249. § (4) bekezdése értelmében az alperes nem tekinthető az illetékkiszabás keretében felmerülő és államigazgatási jogkörben okozott kárnak minősülő polgári, jogi jogviszonyban az illetékhivatal jogutódjának. Állította továbbá, hogy az illetékhivatal jogellenes magatartást nem tanúsított, a felperesek a végrehajtásra okot adtak.

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek 35.452,- Ft-ot, továbbá az I-II. r. felpereseknek együttesen 40.000,- Ft általános kártérítést, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kimondta, hogy a költségeiket a felek maguk viselik, a le nem rótt illetékről pedig akként rendelkezett, hogy az az állam terhén marad.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a felpereseknek a Zala Megyei Bíróság előtt P.20.915/2000. szám alatt folyamatban volt perében személyenként 75.000,- Ft illetéktartozása keletkezett. A bíróság értesítése alapján a Zala Megyei Illetékhivatal 2001. május 28-án felszólította a felpereseket az illeték megfizetésére. A felperesek a fizetési kötelezettségüket vitatták, elengedése, illetőleg módosítása iránt különböző eljárásokat kezdeményeztek, melyek nem jártak eredménnyel. Az illetékhivatal a felperesekkel szemben végrehajtási eljárást indított. A végrehajtó 2003. június 25-én mindkét felperest felhívta a tartozás rendezésére, miután ez elmaradt, a felperesek jövedelmére letiltást adott ki. Az I. r. felperes részben csekken, részben letiltás útján kiegyenlítette tartozását, azonban ezt követően további 29.452,- Ft tartozás és 6.000,- Ft végrehajtási költség került tőle levonásra. A II. r. felperes részben csekken, részben letiltás útján fizette be tartozását. Az alperesi követelés kiegyenlítésre került.

Az I. r. felperes tekintetében a túlfizetés tényét az alperes határozattal állapította meg, rendelkezett 29.452,- Ft visszafizetéséről, azonban az összeget az I. r. felperes nem vette át, mert álláspontja szerint a 6.000,- Ft-os végrehajtási költség is megillette volna.

A II. r. felperes kérelmére az alperessel szemben a bíróság Pk.20.011/2007. számon fizetési meghagyást bocsátott ki. A fizetési meghagyás jogerőre emelkedett. A II. r. felperes javára végrehajtás útján visszafizetésre került 47.000,- Ft.

Az első fokú bíróság megállapítása szerint a felpereseknek a túlfizetésekkel kapcsolatosan az ügyintézés során 50 km-re lévő lakhelyükről kellett utazniuk, ezzel - már meg nem határozható mértékben - időveszteségük és költségük merült fel.

Ítélete jogi indokolásában az elsőfokú bíróság elsőként azt állapította meg, hogy a 2006. évi LXI. tv. 249. § (4) bekezdése értelmében az illetékhivataloknak az APEH az általános jogutódja. Az illetékek és az ahhoz kapcsolódó pótlékok kiszabása az illetékhivatal feladatát képezte. Amennyiben ezen szabályok megszegésével az illetékhivatal a befolyt illetéket nem megfelelően könyvelte és ezzel kárt okozott, az illetékkiszabással kapcsolatos feladatok körében eljáró hatóság tevékenysége folytán keletkezett a kár. Erre figyelemmel az alperes, mint jogutód az illetékvisszatérítés és az ezzel kapcsolatosan a felpereseknek okozott kár megtérítése tekintetében perelhető.

A jogvita elbírálása körében a kártérítés általános szabályai, valamint a közigazgatási jogkörben okozott kár iránti felelősség speciális szabályai (a Ptk. 339. § (1) és 349. § (1) bekezdése) együttesen alkalmazandók. A BH. 1989/157. szám alatt közzétett jogeset szerint, ha az illetékhivatal a fél által már befizetett illetéket - mivel a befizetés jogcímét a tőle elvárható módon nem tisztázta s ezért azt rosszul könyvelte - ismét megfizeteti, az államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szabályai szerint helytállni tartozik az ezzel okozati összefüggésben a félnél keletkezett károkért, függetlenül attól, hogy a vitatott összeget visszafizette.

A bíróság megállapítása szerint az I. és II. r. felperesek túlfizetése már korábban fennállt.

Az I. r. felperes javára az alperes elismerésére is figyelemmel a túlfizetés visszajár, de köteles az alperes az ehhez kapcsolódó - a végrehajtó 2006. november 3-i letiltásával érvényesített - 6.000,- Ft végrehajtási költséget kártérítés címén megfizetni, ugyanis ez a végrehajtást kérő téves vagy elmulasztott bejelentésének következményeként került levonásra.

A II. r. felperes által az alperessel szemben kibocsátani kért fizetési meghagyással szemben az alperes ellentmondással nem élt, a végrehajtást tudomásul vette, a követelést megfizette. Ez a II. r. felperes tekintetében is igazolja, hogy túlfizetés állt fenn, tehát a befizetett tőkeösszegek és pótlékok tekintetében az alperesi könyvelés nem volt megfelelő.

A fentiek miatt a felpereseknek a túlfizetéssel kapcsolatos költségeik körében előterjesztett kártérítési igénye megalapozott, a túlfizetés visszafizetése tekintetében több esetben kellett ügyintézés végett lakhelyükről **Helység 1-re** utazniuk, azzal költségük merült fel és a másra fordítható idejük ellenértéke is kárként jelentkezik. A felperesek gépkocsijukkal együttesen jelentek meg az illetékhivatalnál, a végrehajtónál a pontos elszámolás megismerése, a visszafizetés kieszámlázása érdekében, azonban káruk mértéke pontosan nem határozható meg, ezért a bíróság a Ptk. 359. § (1) bekezdése szerint általános kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest, melynek összegét a felperesek javára együttesen 40.000,- Ft-ban látta megállapíthatónak.

Ezen túlmenően kifejtette, hogy a 2003-ban elrendelt végrehajtásnak minden előfeltétele fennállt, az ezzel összefüggő alaptalan ügyintéзésekkel kapcsolatos kiadásait a felperesek kártérítés címén nem érvényesíthetik. Ezen költségeik, kiadásait azzal összefüggésben keletkeztek, hogy az illetékfizetési kötelezettségüknek határidőben nem tettek eleget.

Az illeték viselésére irányuló ítéleti rendelkezés körében az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az alperes az illetéktörvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, míg a felpereseket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. § (1) bekezdés 2. mondata alapján mentesítette a feljegyzett illeték megfizetése alól.

Az elsőfokú bíróság a 24. sorszám alatt meghozott kiegészítő ítéletében a 33.690,- Ft végrehajtói költség tekintetében előterjesztett II. r. felperesi keresetet elutasította. Indokolása körében utalt arra, hogy a 14. sorszámú ítéletében nem határozott a II. r. felperes azon kereseti kérelméről, amely az önálló bírósági végrehajtó végrehajtási költsége címén levont 33.690,- Ft megfizetésére irányult. E tekintetben is kifejtette, hogy a végrehajtási eljárás megindításának 2003-ban fennálltak a feltételei. Minden olyan teljesítés, melyre a végrehajtás elrendelését követően került sor, a végrehajtási eljárás eredményeként megvalósult teljesítésnek tekintendő, függetlenül attól, hogy a II. r. felperes nem a végrehajtónak, hanem közvetlenül a végrehajtást kérőnek teljesítette kötelezettségét. Jogellenes magatartás hiányában az alperes kártérítésre nem kötelezhető. Nem alapozza meg tehát a II. r. felperes kártérítés iránti keresetét az, hogy csekken, illetőleg postai feladóvevényen közvetlenül a végrehajtást kérőnek fizette meg a követelést. Ugyanakkor utalt arra is a bíróság, hogy a végrehajtó által felszámított végrehajtási költség összecszerúsége a díjjegyzék elleni kifogás körében jogorvoslattal lett volna támadható, ezzel azonban a II. r. felperes nem élt.

Az ítélettel szemben mindhárom peres fél, míg a kiegészítő ítélettel szemben csupán a felperesek éltek fellebbezéssel.

A felperesek ítélettel szembeni fellebbezését az elsőfokú bíróság hivatalból elutasította, határozata jogerőre emelkedett. A kiegészítő ítélettel szemben benyújtott és a másodfokú eljárás során pontosított fellebbezésükben a felperesek kérték, hogy a kiegészítő ítélet megváltoztatásával kötelezze az ítéletábla az alperest a II. r. felperes javára 33.690,- Ft végrehajtási költségként felmerülő kár és a perköltség megfizetésére.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen fenntartotta azon hivatkozását, hogy az alperes nem jogutódja a ... Megyei Illetékhivatalnak, ugyanis a 2006. évi LXI. tv. 249. § (1) és (4) bekezdése a vagyoni jogok és kötelezettségek tekintetében nem alapozza meg a jogutódlást. Kiemelte, hogy az illetékhivatalok önmagukban nem voltak jogképesek, azok az egyes önkormányzatok hivatali keretében működtek, így a felperesek a ... Megyei Önkormányzattal szemben érvényesíthetnék igényüket.

Az alperes az ítélet érdemi rendelkezéseit tekintve előadta, hogy az I. r. felperes fizetési kötelezettsége döntően a végrehajtó eljárása folytán teljesült, csekken csupán az utolsó befizetésre került sor.

A ... Megyei Illetékhivatal a túlfizetést észlelve azonnal intézkedett az összeg kiutalása iránt, úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben töle elvárható.

A II. r. felperes tekintetében hangsúlyozta az alperes, hogy jogtalan illeték és késedelmi pótlék előírására, így jogellenes törvénysértő magatartásra nem került sor. A II. r. felperes kártérítési követelésének jogalapját nem alapozhatja meg az a körülmény, hogy az általa kibocsátani kért fizetési meghagyás ellentmondás hiányában jogerőre emelkedett.

A II. r. felperes 2006. november 17-én fizette csak meg maradéktalanul a tartozását.

A bírósági végrehajtó eljárásával kapcsolatos költség alperesre való áthárítása nem helytálló, a végrehajtási eljárás törvényesen zajlott, a 6.000,- Ft összegű végrehajtási költség viselésére a felperesek kötelesek.

Minden jogalapot nélkülöz a felpereseknek az ügyintézésükkel kapcsolatos költségeik tekintetében megítélt általános kártérítés, ugyanis alperes részéről nincs olyan jogellenes magatartás, mely a kártérítési követelést megalapozná. A felpereseket terhelte volna a kártérítés feltételeinek bizonyítása. Nem került sor azonban sem a jogellenes magatartás, sem pedig a kár összegének igazolására.

Az ítélet tábla a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 149. § (2) bekezdése alapján a megyei bíróság 14. számú ítéletével szemben az alperes által benyújtott fellebbezés, továbbá a 24. sorszámú kiegészítő ítélettel szemben a felperesek fellebbezése tárgyában folyamatban lévő másodfokú eljárásokat egyesítette, az elsőfokú bíróság két határozatával szemben benyújtott fellebbezéseket együttesen tárgyalta és döntötte el.

Ennek során a felperesek fellebbezését alaptalannak, míg az alperes fellebbezését az alábbiak szerint részben alaposnak ítélte.

Az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a peradatok mérlegelése útján túlnyomórészt helyes tényállást állapított meg, a felperesek túlfizetéseinek keletkezési időpontja tekintetében azonban a tényállás az alábbiak szerint módosításra szorul.

A peradatokból minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy az I. r. felperes 2006. november 17-én 14.403,- Ft befizetésével rendezte tartozását. Csupán ezt követően, 2007. januárjában került sor - a végrehajtó által 2006. november 3-án módosított letiltásnak megfelelően - további 29.452,- Ft tartozás és 6.000,- Ft végrehajtási költség levonására. A 2007. januári levonással keletkezett tehát az I. r. felperes részéről a túlfizetés.

A megyei bíróság az alperessel szemben ellentmondás hiányában jogerőre emelkedett fizetési meghagyás megfelelő értékelésével (Pp. 321. § (1) bekezdés, Pp. 229. § (1) bekezdés - ítélt dolog, anyagi jogerő) foglalt állást akként, hogy a II. r. felperes tekintetében 47.000,- Ft túlfizetés nyert bizonyítást. Ugyanakkor az is megállapítható (P.21.107/2007/4. számú irat), hogy a II. r. felperes 2006. november 6-án 81.312,- Ft-ot, míg november 17-én 46.816,- Ft-ot fizetett meg közvetlenül az alperesnek. A befizetett összegek, valamint a fizetési meghagyásban foglalt túlfizetés különbözete tehát a II. r. felperes tényleges tartozásának kiegyenlítését szolgálta, mely egyúttal azt támasztja alá, hogy 2006. novemberében a II. r. felperesnek még a különbözetnek megfelelő összegű tartozása állt fenn, csak az ekkori befizetésekkel keletkezett túlfizetése.

A fenti kiegészítéssel teljessé váló tényállás megfelelő értékelésével megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság jogi álláspontja csupán részben megalapozott.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a tekintetben, hogy a 2006. évi LXI. tv. 249. § (4) bekezdésének rendelkezései megteremtik a felperesi követelés tekintetében az APEH, mint általános jogutód alperesi perbeli legitimációját. Az ítélet tábla ebben a kérdésben más ügyben már maga is az elsőfokú ítéletben foglaltakkal azonos tartalommal foglalt állást. A Pf.III.20.386/2006/15. számú végzését a Legfelsőbb Bíróság Pf.V.24.540/2008/2. számú végzésével helybenhagyta, kifejtve, hogy a fent megjelölt jogszabály általános jogutódlásra vonatkozó rendelkezéséből az következik, hogy a jogelődről a jogutódra a jogelőd valamennyi jogviszonya tekintetében minden jog és kötelezettség átszáll. Helyes tehát az a döntés, amely szerint a megyei illetékhivatalnak az APEH 273/2006. (XII. 26.) Korm. rendelet 3. § (2) bekezdése szerint perbeli jogképességgel rendelkező területi szerve a jogutódja.

A fenti tekintetben tehát nem megalapozott az alperesi fellebbezés.

Alapos ugyanakkor az alperesi fellebbezés az elsőfokú ítéletnek az alperest az I. r. felperes javára 29.452,- Ft-ot meghaladó mértékben marasztaló rendelkezése, valamint az alperes általános kártérítés címén felperesek javára történt marasztalása tekintetében.

A 29.452,- Ft túlfizetés az I. r. felperesnek visszajár, ezt az összeget tartozatlanul fizette meg az alperes részére, a követelést e tekintetben a jogalap nélküli gazdagodás Ptk. 361. § (1) bekezdésében foglalt szabályai alapozzák meg.

A 6.000,- Ft-os végrehajtási költséget azonban az I. r. felperes kártérítés jogcímén sem háríthatja át az alperesre. Megállapítható ugyanis, hogy a végrehajtási költség alapjául az önálló bírósági végrehajtó által 2006. november 3-án módosított letiltás szolgált. Ennek kibocsátásakor az I. r. felperesnek - bár nem az abban foglalt 29.452,- Ft összegben, hanem csak 14.403,- Ft erejéig - tartozása állt fenn. A folyamatban lévő végrehajtási eljárás alatt tehát jogszerűen került sor a letiltás kibocsátására, az ezzel kapcsolatos végrehajtási költség az I. r. felperest terheli. A ténylegesen 14.403,- Ft-os tartozást ugyan az I. r. felperes nem a végrehajtó számlájára, illetve intézkedésére, de a végrehajtás alatt a végrehajtást kérő részére fizette meg, ez pedig a végrehajtás során megtérült követelésnek minősül. A végrehajtási költség a végrehajtót e tekintetben megillette. Az alperes ugyan részben téves adatokat közölt a végrehajtóval a tartozás összegét illetően, ezen magatartása és az I. r. felperestől levont végrehajtási költség között azonban nincs okozati összefüggés. Még csak a végrehajtási költség összegét sem érinti, hiszen a bírósági végrehajtói díjszabásról szóló 14/1994. (IX. 8.) IM rendelet 8. § (1) bekezdésének első fordulata 100.000,- Ft-ot meg nem haladó ügyérték esetén - függetlenül a tartozás tényleges, konkrét összegétől - 4.000,- Ft-ban határozza meg a végrehajtó munkadíját, a rendelet 16. §-a szerint pedig ezen felül a végrehajtót a munkadíj 50 %-a költségátalányként illeti meg. Mindebből tehát megállapítható, hogy ha az alperes a tényleges tartozás összegét közölte volna a végrehajtóval, az I. r. felperest ezzel kapcsolatosan ugyanúgy 6.000,- Ft végrehajtási költség terhelné.

Az elsőfokú bíróság a felperesek költségeikkel kapcsolatos kártérítési keresete tekintetében helyesen mutatott rá arra, hogy a felperesekkel szemben a végrehajtás elrendelésének minden jogszabályi feltétele fennállt. A felperesek az ezzel összefüggő alaptalan ügyintézéseiknek kiadásait, költségeit nem követelhetik, csupán a bizonyított túlfizetés

visszakövetelésével kapcsolatos követelésük érvényesítésének költségei, kiadásai tekintetében állhatnak fenn az alperes kártérítési felelősségének Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt általános és 349. § (1) bekezdésében foglalt különös feltételei. Minekután megállapítást nyert, hogy az I. r. felperes részéről 2007. januárjában, míg a II. r. felperes részéről a 2006. novemberi befizetések egy része folytán jött létre a túlfizetés, így csak az ezeket érintő és ezt követő időszakban történt igényérvényesítés költségei, kiadásai tekintetében lehetne alapos a felperesek kártérítési igénye. Követelésük megalapozottságához azonban a kártérítési felelősség egyéb feltételei mellett a felpereseknek kellett volna a Pp. 164. § (1) bekezdésére figyelemmel bizonyítani a kár összegét is. A Ptk. 359. § (1) bekezdése valóban lehetőséget nyújt arra, hogy a bíróság a károkozásért felelős személyt abban az esetben, ha a kár mértéke pontosan nem számítható ki, olyan összegű általános kártérítés megfizetésére kötelezze, amely a károsult teljes anyagi kárpótlására alkalmas.

Az általános kártérítés alkalmazásának feltételei körében irányadó a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának PK. 49. számú állásfoglalása, mely szerint annak megállapításához, hogy a kár mértéke pontosan nem számolható ki, szükséges, hogy a bíróság a kár felderítése végett előzetesen minden rendelkezésre álló és célravezető bizonyítást lefolytasson. Jelen perben a felperesek megkísérelni is elmulasztották a túlfizetés visszakövetelésével kapcsolatosan felmerült költségeik, kiadásaik pontos igazolását, holott ezzel kapcsolatos követeléseik jellegénél fogva számszakilag pontosan kiszámíthatóak, illetve megfelelő adatokkal igazolhatóak lettek volna. Ennek hiányában nem állnak fenn az általános kártérítés alkalmazásának feltételei, kártérítési követelésük tehát e tekintetben teljes egészében megalapozatlan.

A fentebb kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdés második fordulata szerint részben megváltoztatta, az I. r. felperes javára megállapított alperesi marasztalási összeget 29.452,- Ft-ra leszállította, ezt meghaladóan - a teljes kártérítési követelés tekintetében - a felperesek keresetét elutasította.

A Pp. 253. § (3) bekezdésének utolsó fordulata értelmében a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték megfizetéséről. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet fentiek szerinti megváltoztatása a perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezések módosítását is indokoltá tette. Az I. r. felperes keresete 29.452,- Ft erejéig megalapozott volt, e tekintetben azonban a Pp. 80. § (1) bekezdésére figyelemmel az alperes perköltségben marasztalásának nincs helye, hisz a perre okot nem adott, a túlfizetést saját határozata nyomán visszafizette, ebben a körben perköltség kizárólag annak következtében merült fel, hogy az I. r. felperes téves jogi álláspontja folytán a számára megküldött összeget visszautalta.

Az I. r. felperes az ezt meghaladó keresete, míg a II. r. felperes teljes kereseti kérelme tekintetében pervesztes lett. Ennek folytán a meg nem fizetett illeték viselése alóli mentesítésnek (az alperes bírói mérlegelésen vagy méltányosságon alapuló marasztalása hiányában) nem állnak fenn a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. § (1) bekezdés második mondatában foglalt feltételei. A felperesek tehát a Pp. 80. § (1) bekezdése, valamint 78. § (1)

bekezdése alapján - a 82. § (2) bekezdés első fordulata szerint egyenlő arányban - kötelesek megfizetni az államnak a teljes feljegyzett kereseti illetéket.

A megyei bíróság 24. számú kiegészítő ítéletét az ítéletábra a Pp. 253. § (2) bekezdés első fordulatára figyelemmel helybenhagyta. E tekintetben csupán a kiegészítő ítélet helyes indokaira, továbbá az I. r. felperes végrehajtási költség megfizetésére irányuló keresetének elutasítása körében fentebb kifejtett indokokra kíván az alábbiak szerint utalni: A II. r. felperes 2006. november közepéig nem rendezte alperes felé a tartozását. A végrehajtás elrendelésére és lefolytatására jogszerűen került sor. Az ezzel kapcsolatosan szükségszerűen felmerült végrehajtási költségek, köztük a végrehajtó munkadíja és költségei egyaránt a II. r. felperest terhelik, függetlenül attól, hogy nem a végrehajtónak, hanem közvetlenül a végrehajtást kérőnek fizette meg tartozását. A végrehajtási eljárás hatálya alatt, de közvetlenül a végrehajtást kérő részére kiegyenlített tartozás a végrehajtás során megtérült követelésnek minősül. A végrehajtót e tekintetben is megilletik a végrehajtási költségek.

A felperesek és az alperes fellebbezésének együttes perértéke (108.142,- Ft) figyelembevételével megállapítható, hogy a felperesek 28%, míg az alperes 72 %-ban minősülnek a másodfokú eljárásban pernyertesnek. Az illetéktörvény 46. § (1) bekezdése alapján mindkét fellebbezéssel 7.000,- Ft fellebbezési eljárási illeték merült fel. Az összesen 14.000,- Ft illeték 72 %-át a felperesek kötelesek viselni, míg az ezt meghaladó illetéket az alperes illetékmentessége folytán - a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján - az állam viseli. A felperesek a fentieken túl kötelesek megfizetni az alperesnek a másodfokú eljárásra 4.000,- Ft-ban megállapított jogtanácsosi munkadíjat.

Győr, 2009. szeptember 7. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.. Maurer Ádám sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: